

Szép nyári este

A lány megkötötte a kompromisszumot és felült az autóbuszra. Szép nyári este volt. Az éren felhők sütöttek és a nap fehéren uszott. A hegya tér lábánál terült el szélesen és egészen olyan volt mint egy palacsintasütő, amiben már rég nem sütnék semmit.

A kalauz odament a lányhoz és megvette a jegyét. A sofőr leszállt az autóbusról és bucsut intett a felberregő gépnek. Aztán megfordult és eliramodott felfelé a völgynek, az ellenkező irányba.

Egyébként szép nyári este volt. A Beatles a rádiót játszotta. Valahol. Az Erzsébet hid csendesen és nyugodtan hömpölygött a Duna alatt.

A lány szőke volt és az agya tompa volt és a szemei üvegből voltak és nem gondolt semmire. Tévedés. Arra gondolt, hogy nem gondol semmire. Az autóbusz kék volt és fáradt és unta az egészet. A város pedig arra gondolt, hogy holnap reggel ismét föl kell hozni egy liter tejet és egy kiló kenyeret a Közértből.

A szép nyári este máskülönben megdirógatta a százhuszonhétmillió babakocsit, a nyolcvanhárromezer szerelmespárt és a koszos házak milliót, melyek összebujtak és fáztak - ha ugyan volt kihez bujniuk - pedig aranyfény csurgott le az oldalukon vastagon és mértéktelenül odaadóan. A fák zöldek voltak és undorítóan álltak, mintha odaszögetnék volna őket. Egyáltalán. Minden állt. A levegő, a házak, a város, a világ. Az autóbusz is. A felhők is.

Ő is. Ők is. Te meg ő meg ők meg ti mindannyian. Szép sorban itt álltatok az álló busz mellett, mindnyájan kivilágítva a szép nyári estében. Volt, amelyikőtök messzebb állt, volt, aki kivehetetlenül messze. volt, aki az arcát szemét tenyerét kezét az autóbusznak nyomta és bambán és meredten halt meg az üvegen túl.

A lány már nem kapkodta a fejét, csak bámult maga elé szőkén és kifejezéstelenül. Arra gondolt, hogy a személyes névmások sorsa némelyik nyelvben egészen furcsán alakul.

Amikor a busz megállt, a lány leszállt és már egészen jól érezte magát, majdnem vidám volt. Kezébe vette a világot, és úgy döntött, hogy mindent a maga idejében.